

กิเลสมีธง

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๖๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรม ธรรมะเป็นสังฆธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่อาศัย

ฟังธรรมๆ สังฆธรรมอันยิ่งใหญ่ นัก สังฆธรรมอันนั้นทำให้เราพ้นจากทุกข์ได้

เราเกิดมา ทุกข์เป็นอริยสัจ ทุกข์เป็นความจริงก็ไม่ว่า เวลาธรรมะ สังฆธรรมอันยิ่งใหญ่ เวลาพ้นจากทุกข์ก็ไม่ว่า

แต่ถ้ามันรู้จริงๆ ขึ้นมา ความเป็นจริงในหัวใจของตนยิ่งใหญ่นัก เวลามันทุกข์ขึ้นมา ถ้ามีสติปัญญา มันจะเข้าระลึกรู้แล้ว เกิดมาทำไม มันทุกข์มันยากขนาดนี้ แล้วทุกข์ยากนี้มันมาได้อย่างไร แล้วทุกข์ยากนี้มันจะสิ้นสุดไปเมื่อใด

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าศึกษาค้นคว้ามากก็คิดแบบนี้เหมือนกัน เวลาเป็นสังฆจะเป็นความจริงไป เทียบวสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย มันต้องมีฝั่งตรงข้ามที่ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย แต่มันไม่มีใครพยากรณ์ได้ มันไม่มีใครยืนยันใจ

เวลาศึกษาค้นคว้าขึ้นมา ๖ ปีทุกข์ยากแสนเข็ญ เวลาเอาจริงเอาจังขึ้นมา อาสวักขยญาณทำลายอวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้นนะ สิ้นสุดแห่งทุกข์ๆ วิมุตตिसุขๆ สุขที่แท้จริงในพระพุทธศาสนา

ถ้าเราฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าเป็นสังฆจะเป็นความจริงขึ้นมา เห็นไหม สุขอันแท้จริงในหัวใจของตน ปัจจัยตัดตั้ง สันติภูมิโลก นี้พระพุทธศาสนาสอนอย่างนี้

ถ้าสอนอย่างนี้ สอนอย่างนี้แล้วเรามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา ถ้ามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา มันก็เหมือนกับทางโลก ทางโลกกับทางธรรม มันมีโลกกับธรรม

ถ้าเรื่องโลกๆ ขึ้นมา มันเป็นเรื่องจะเป็นความจริงที่คนเข้าใจได้ เข้าใจได้เพราะอะไร เพราะเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาไง เราบอกเราเข้าใจได้ เพราะเราศึกษาเราค้นคว้า เราก็เข้าใจได้ด้วยการศึกษาค้นคว้าจากทางวิชาการทางโลก นี่โลก

ถ้าทางธรรมๆ ไร ทางธรรมมันเป็นการฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาเป็นข้อเท็จจริงไร เป็นข้อเท็จจริงที่ไหน เป็นข้อเท็จจริงตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมไร อาสวักขยญาณทำลายอวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั่นข้อเท็จจริง

พอข้อเท็จจริงขึ้นมาแล้ว เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมๆ ไร แสดงธรรม ปรรณารหรือสัตว์ชนสัตว์ๆ เวลาหรือสัตว์ชนสัตว์ขึ้นมา สัตว์โลก เล็งญาณ เล็งญาณแล้วมันมีวาสนาหรือไม่มีวาสนาไร

ถ้าไม่มีวาสนานะ ศึกษาค้นคว้าขนาดไหนเขาก็ไม่เชื่อ เขาก็ไม่ฟัง ถ้าเขาจะเชื่อ เขาจะฟังขึ้นมา เขาจะเชื่อ เขาจะฟังตามความพอใจของเขา ถ้าตามความพอใจของเขา

ตามความพอใจของเขา ทำไม่ถึงต้องทำตามความพอใจของเขาล่ะ

เพราะเขาสร้างบุญสร้างกุศลมาขนาดนั้น ถ้าเขาสร้างกุศลทำคุณงามความดีของเขามาไร เขาปรรณารสิ่งนั้น แล้วหูตามันสว่างไร เวลาสิ่งใดถ้ามันสะเทือนใจๆ ใ้อโฮ! มันแทงเข้าใจดำนะ มันรู้เท่าทันกิเลสในใจของตนนะ

แล้วถ้ามันรู้เท่าทันกิเลสในหัวใจของตนนะ ถ้ามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา มันจะมีสัจจะมีความจริงของมันขึ้นมา แล้วมันจะศึกษาค้นคว้า แล้วจะออกฝึกหัดประพฤติปฏิบัติเอาให้ตามความเป็นจริงของตนขึ้นมาให้ได้

ถ้ามันเป็นตามความเป็นจริงของตนขึ้นมา เห็นไหม สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี จิตมันจะสงบระงับเข้ามา

เว้นไว้แต่ขีปปาภิญญาไง พาทิยะฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคนเดียวได้ เป็นพระอรหันต์เลย แต่เขาได้สร้างสมบุญญาธิการมากมายมหาศาล เขาก็หัดประพฤติปฏิบัติมาแต่ละภพแต่ละชาติไง

บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวักขยญาณทำลายอวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง

บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง เขาไปถาม พระในสมัยพุทธกาลไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ทำไมเขาฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคนเดียว ทำไมเขาถึงเป็นพระอรหันต์ได้ล่ะ”

เขาเคยฝึกหัดปฏิบัติของเขามา บุพเพนิวาสานุสติญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง เป็นการยืนยันไง เขาเคยทำอย่างนี้มา เขาเคยทำอย่างนี้มา เพราะเขาได้สร้างคุณงามความดีของเขามา เขามีอำนาจวาสนาของเขา เขายังหลงไหลไปนะ พาทิยะ พาทิยะเรือแตกมา ทุกคนคิดว่าเขาเป็นพระอรหันต์ เป็นผู้วิเศษ เขาได้ลาภสักการะมาก เขาก็ยอมรับความจริงอย่างนั้น ความจริงแบบโลกๆ ความจริงแบบศรัทธาความเชื่อของสังคมไง แต่มันไม่จริง มันไม่จริง

แต่เวลาเป็นจริงเป็นจั่งขึ้นมานะ ฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคนเดียว หนคนเดียวนี้แหละ นี่ไง เพราะเขามีอำนาจวาสนาของเขา เขาทำของเขาของเขา ยังหลงไหลไปได้ขนาดนั้น

แต่ความจริงๆ “เธอจงมองโลกนี้เป็นความว่าง”

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไง นี่ไง มันเป็นอนัตตา มันเป็นความว่างเปล่า เราก็มีสติมีปัญญาศึกษาค้นคว้าอย่างนั้นได้ เรามีสติปัญญาค้นคว้าอย่างนั้นแล้ว แล้วมันเป็นความจริงไหม

มันไม่ความจริงเพราะมันเป็นวิชาการ ทางวิชาการมันแก้กิเลสไม่ได้ มันแก้กิเลสไม่ได้เพราะอะไร เพราะเรารู้ เราก็คึกษา เราก็มีสติมีปัญญา เราก็อ้างใจได้ แล้วมันฆ่ากิเลสไหม

แล้วกิเลสมันยุบยอบลงไหม แล้วรู้เท่าทันกิเลสหรือไม่ แต่ถ้าเป็นศรัทธา มันก็เข้าใจของมัน แต่ มันลบล้างอวิชชาในหัวใจของตนเองไม่ได้ มันจะเท่าทันกิเลสไม่ได้

ถ้ามันจะเท่าทันกิเลสตามความเป็นจริงใจ นี่เวลาครูบาอาจารย์ฝึกหัดปฏิบัติแล้ว ทำ ความสงบของใจเข้ามา เพราะเวลาทำความสงบของใจเข้ามา มันต้องต่อสู้ ต่อสู้กับพญามาร ต่อสู้กับกิเลสค้นหาความทะยานอยากของตน ตามความพอใจของตน ตามแต่ความพอใจของ ตนเอง

ตนคิดว่าอย่างนั้นจะเป็นความสุข อย่างนี้เป็นความปรารถนา อย่างนี้เป็นคุณงาม ความดี แล้วเวลาทำไปๆ มันดีจริงไหม ถ้ามันดีจริงมันก็ล้มลุกคลุกคลานอยู่อย่างนั้น มันไม่เป็น ความจริงหรอก

แต่ถ้ามันจะเป็นความจริงนะ พาหิยะพังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหนเดียว เป็นพระอรหันต์ใจ นั้นข้อเท็จจริง มีเหตุมีผล

ไฉนก็เหมือนกัน ถ้ามันจะเป็นความจริงใจ ถ้ามีศรัทธาความเชื่อ มันศึกษาค้นคว้าด้วย สติปัญญาของเราใจ ปัญญาอบรมสมาธิไตร่ตรองของมัน เออ! มันก็จริงขององค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า เราก็เข้าใจตามนั้น แต่ก็บางครั้งเป็นคราว บางทีก็คิดได้ บางทีก็คิดไม่ได้

แต่ถ้ามันคิดได้ มันเข้าใจ เพราะอะไร เพราะมันเป็นบุญ แต่เวลามันคิดไม่ได้มันเป็นบาป เป็นบาปเพราะอะไร เป็นบาปเพราะกิเลสมันต่อต้านแล้วแหละ ต่อต้านมันพลิกมันแพลงของมัน ใจ มันทนสิ่งเร้าในหัวใจของตนไม่ได้ใจ สิ่งเร้าในหัวใจของตนจะเอาตามความปรารถนาของตน ใจ เอาตามตามความปรารถนาของตน เอาตามความปรารถนาของกิเลสใจ

ทำไมถึงว่าเป็นความปรารถนาของกิเลสล่ะ เพราะอะไร

เพราะจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมีอวิชชา มีกิเลสค้นหาความทะยานอยากในใจ ของตน ถ้ามีกิเลสค้นหาความทะยานอยากในใจของตน เห็นไหม เวลาในหัวใจของตนใจ มันมี กิเลส

แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าศึกษาค้นคว้าขึ้นมา อาสวัภษญาณทำลาย อวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั้นนะธรรม

มันมีโลกกับกรรม โลกกับกรรม ถ้าโลกกับกรรมนะ

สิ่งที่เราปฏิบัติเป็นโลกๆ ใ้ ปฏิบัติเป็นโลกๆ กิเลสมันก็มีธงของมัน ถ้ากิเลสมันมีธงของมัน พอมีธงตามแต่ว่าพญามาร มาร สิ่งทีลึกลับซับซ้อนใ้ นั้นนะอวิชชา

สิ่งที่ว่าเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมใ้ นี้ใ้ ชาติปิ ทุกุขา ชาติการ เกิดเป็นทุกข์อย่างยั้ง แล้วเกิดมาแล้วสิ่งที่จรมมาๆ มันก็มีลูกมีหลานของมัน กิเลสมันแพรวพราว มันลึกลับซับซ้อน

ทำไมมันถึงลึกลับซับซ้อน

มันลึกลับซับซ้อนว่า ถ้าไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่มีพระโพธิสัตว์ ไม่มีผู้ที่มีอำนาจวาสนา ใครจะเป็นคนรื้อค้นขึ้นมา

สิ่งที่ว่ามันเป็นบุญ เป็นบุญตรงนี้แหละ เป็นบุญที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาใ้

แล้วถ้าพระพุทธศาสนาเวลาเสื่อมโทรมไป ดุสิ เวลาเราศึกษาทางประวัติศาสตร์ แต่ละแวนแคว้น แต่ละยุคแต่ละสมัยเขาก็นับถือพระพุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้มาสองพันกว่าปี แล้วเผยแผ่ธรรม ๙ สาย สุวรรณภูมิฯ มาทางเมืองไทยเราใ้ แล้วมันก็ยุคที่สมัยมาแล้วละ

แล้วเวลามันเจริญรุ่งเรืองขึ้นมา เวลาเขาขุดค้นตามประวัติศาสตร์ โอ้โฮ! สิ่งที่เป็นศิลปวัฒนธรรมมันมหัศจรรย์ มันเก่าแก่เป็นพันๆ ปี แต่คนตายไปหมดแล้ว

แล้วคนที่มีอำนาจวาสนาเวลาฝึกหัดปฏิบัติ ถ้ามีคุณธรรมในหัวใจของตนบ้างใ้ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ พระโสดาบันเกิดอีก ๗ ชาติ พระสกิทาคามี พระอนาคามีเกิดบนพรหม

แต่ถ้ามันเป็นเรื่องของวัฏฏะละ

เรื่องของวัฏฏะ คนทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วใ้ คนเขามีบุญกุศลเขาก็ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมเหมือนกัน ถ้าเขามีอำนาจวาสนาของเขา แต่มันก็ผลของวัฏฏะใ้ ผลของวัฏฏะ

แต่เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เทวดา อินทร์ พรหมมาเคารพบูชามากมายมหาศาล สตฺถา เทวมนุสฺสถานํ สอนตั้งแต่มนุษย์ เทวดา อินทร์ พรหมนุ่นนะ สอนอะไร สอนให้เขาพ้นทุกข์

เวลามันทุกข์มันยากขึ้นมามันเจียนตาย แล้วใครจะสั่งสอนล่ะ ใครจะคนชี้แนะล่ะ

นางปฎาจารย์ สิ่งที่ว่าเขาหนีตามคนใช้ในบ้านไป สุดท้ายแล้วเวลาเข้าไปอยู่ป่า เวลาคลอดลูกใจ จะกลับบ้านไป ผัวตามมา ผัวตามมาก็กลับไปอยู่ ลูก ๒ คน จะหนีมา ปฎาจารย์นะ

เวลาถึงที่สุด เวลาจะกลับไปหาพ่อ ผันตกขึ้นมา เอาลูกคนหนึ่งไว้ฝั่งนี้ เอาคนโตไว้ฝั่งนี้ก่อน แล้วเวลาจะกลับมารับเอาลูกคนเล็กไป เวลาแรงมันจะมาโอบเอาลูกของตน โบกมือโล่ๆ ใ้ลูกคนโตก็เห็นว่าแม่เรียก ก็ลงน้ำ เสียชีวิต ใ้ลูกคนเล็ก สิ่งที่น่าทรมตตายไป

เสียทั้งสามี เสียทั้งลูก ๒ คน จนสติปัญญาเป็นคนบ้าไปเลย

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการอยู่ใจ วิ่งเข้าไป คนบ้าใจ

“ปฎาจารย์ เธอเป็นอะไร”

สติฟื้นมาเลย

ใครจะแก้ไขได้ เวลาฟื้นขึ้นมาด้วยบุญด้วยกุศลของเขามา เขาได้สร้างอำนาจวาสนาของเขาไป ขอบวชเป็นนางภิกษุณีใจ เวลาพิจารณา พิจารณาเทียนนี้แหละ มันเผาจนเทียนหมดเป็นเล่มๆ ไป

ชีวิตนี้เกิดเป็นลูกเศรษฐี ไปชอบคนใช้ในบ้าน สุดท้ายแล้วก็หนีตามกันไป ไปทุกข์ไปยาก จนสามีเสียชีวิต ลูกเสียชีวิต กลับมาจะมหาพ้อหาแม่ พ่อแม่ก็โดนฟ้าผ่า ไฟไหม้บ้านตายหมดเลย

นี่ใจ ชาตปิ ทุกขา ชาตการเกิดเป็นทุกข์อย่างยิ่ง แล้วเกิดมาแล้ว สิ่งทีทุกข์จรมา ทุกข์จรมาทั้งชีวิตใจ สมบุกสมบันมาทั้งชีวิตขึ้นมาใจ สุดท้ายแล้วจนเจ็บช้ำน้ำใจ ทุกข์จนขาดสติ ทุกข์จนเป็นบ้า

ถ้าคนเป็นบ้ามันจะฟื้นคืนมาได้อย่างไรล่ะ

ด้วยบุญด้วยกุศลไง

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป อจินไตย ๔ ด้วยสติด้วยปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยอำนาจวาสนาไง เวลาเขาเสียสติ เขาเข้าไปในเขตวันที่ยังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมอยู่

“ปฎิภาจรา เธอเป็นอะไร”

สติฟื้นเลย สติมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงโยนผ้าให้ให้ห่ม เพราะแก้ผ้าวิ่งเป็นคนบ้าไปเลย ทุกข์ใหม่ ชีวิตนะ มันแสนทุกข์แสนยากทั้งนั้นนะ เวลาที่มีสติมีปัญญาฟื้นขึ้นมาแล้วฟังเทศน์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สติสัมปชัญญะกลับมา เป็นนางภิกษุณี เวลาจะพิจารณาของตนเองไง ถ้าเวลาจะพิจารณาของตนเอง เปรียบเทียบชีวิตไป พิจารณาเพ่งเทียนๆ แล้วใช้สติปัญญาของตน

สิ่งที่มันจะเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา พระอรหันต์แต่ละประเภท พระอรหันต์แต่ละองค์เขามีสติมีปัญญาของเขา

ไฉนก็เหมือนกัน เราจะศึกษา เราจะค้นคว้า เราจะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา สติสัมปชัญญะของเรามีหรือไม่ สติสัมปชัญญะของเราเท่าทันความรู้สึกนึกคิดของเราหรือไม่ ถ้ามันเท่าทันความรู้สึกนึกคิดขึ้นมาจะ จบ ไม่เสียใจ ไม่น้อยใจ ไม่คร่ำครวญใดๆ ทั้งสิ้น ชีวิตมันก็เป็นอย่างนี้ มันอยู่ที่บาปที่บุญของคน

แล้วถ้าบาปบุญของคน เราทำของเราอย่างนี้มา ทำไมเราไม่มีความคิดอย่างนี้ล่ะ ทำไมเราอ่อนแออย่างนี้ล่ะ ทำไมเราไม่เข้มแข็งของเราล่ะ เวลาปฏิบัติขึ้นมา ทำไมเราไม่ชนะกิเลสในหัวใจของตนล่ะ

เราบวชแล้ว เราฝึกหัดประพฤติปฏิบัติแล้ว เรามีครูบาอาจารย์ที่ยืนยันนะ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านฝึกหัดประพฤติปฏิบัติจนถึงที่สิ้นสุดแห่งทุกข์ของท่านไปแล้ว เพราะความไปถึงที่สุดแห่งทุกข์นี้แหละ ทำให้ท่านเป็นโรงงานผลิตพระอรหันต์

เป็นโรงงานคือว่า ชี้นั้นได้ คอยชี้นำ คอยปกป้องดูแล

ปกป้องดูแลเพราะอะไร

ปกป้องดูแล เพราะท่านฝึกหัดประพฤติปฏิบัติมา มันก็ล้มลุกคลุกคลานมาอย่างนี้แหละ
ล้มลุกคลุกคลานแบบที่เราฝึกหัดการประพฤติปฏิบัติ

เขาล้มลุกคลุกคลานมาเราก็เห็นใช่ไหม แต่จิตของเราเวลามันดีมันด้าน มันมีกำลังของ
มัน มันดีมันดีกลางหัวใจ ทำไมมันเป็นอย่างนี้ ถ้ามันเป็นอย่างนี้บ่อย เราก็จะเริ่มเข้าใจในการ
ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ

ส่วนคนที่เขามีความสุข เขาปฏิบัติแล้วเขามีความอุดมสมบูรณ์ของเขา นั่นมันกรรมของ
สัตว์ มันจริงหรือมันเท็จ

ถ้ามันจริงมันจริงๆ เพราะอะไร เพราะเราฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมากก็เพื่อจิตตภาวนา
จิตตภาวนา สมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน

สมถกรรมฐาน เราก็ฝึกหัดปฏิบัติ ทำความสงบของใจของเราให้ได้ก่อน ถ้าทำความสงบ
ของใจให้ได้ก่อน มันจะมีศีลมีธรรมในหัวใจของตน ถ้ามันจะมีศีลมีธรรมในหัวใจของตน ทำสิ่ง
ใดมันก็เป็นมรรคเป็นผลขึ้นมา

แต่ถ้ามันยังไม่มีศีลมีธรรมในหัวใจของตน มันเป็นเรื่องโลกๆ ใจ มันเป็นเรื่องโลกๆ มันก็
เป็นความชอบใจใจ เป็นเรื่องกระแสสังคม กระแสของโลก

แล้วเวลากระแสสังคม กระแสของโลก เรามาบวชเป็นพระ พอบวชเป็นพระขึ้นมา เรา
ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เราก็มีศีลมีธรรมของเรา เราก็มีข้อวัตรปฏิบัติของเรา

แต่ทางโลกๆ เขา เขาฝึกหัดปฏิบัติ เขาทำตามความพอใจของเขา ความชอบใจของเขา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาปรินิพพานไปแล้ว พระกัศสปะเห็นลูกศิษย์ของตน
เป็นหลวงตาใจ “องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสิ้นชีวิตไปแล้ว ดีแล้ว ไม่มีใครคอยจ้ำจี้จ้ำไช”

คนที่เขาคอยจ้ำจี้จ้ำไช เขาก็จ้ำจี้จ้ำไชเพื่อให้เราเป็นคนดีขึ้นมา

แต่กิเลส กิเลสมันมีธงของมัน มันตระหนี่ถี่เหนียว มันอยากจะสุขอยากสบายโดยที่ให้ กิเลสมันหลอกลวง มันชอบใจตามที่กิเลสมันปลิ้นปล้อนใจ

แต่ถ้าเวลาเราฝึกหัดปฏิบัติ มีข้อวัตรปฏิบัติ มันเป็นเครื่องอยู่ของใจ มันจะเป็นการต่อต้าน เป็นการเท่าทันกิเลส กิเลสมันไม่พอใจของมันไง

พระกัสสปะเห็นแล้วมันเศร้าใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว เลยทำสังคายนาไง

เวลาทำสังคายนาแล้ว พระที่เขาไม่ได้ทำสังคายนาด้วย เขาบอกเขาก็ถือของเขาไปไง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไป พระพุทธศาสนาแตกเป็น ๑๘ นิกาย ๑๘ ความเชื่อ การกระทำแตกต่างกันไป

แต่ถ้าใครมีอำนาจวาสนา ถ้าเป็นฝ่ายเถรวาท เถรวาทที่พระกัสสปะ พระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ทำสังคายนามาไง เราก็มีหลักมีเกณฑ์ เราก็เชื่อมั่นของเรา แล้วเราก็ฝึกหัดตามทฤษฎี ตามข้อเท็จจริง ธรรมและวินัยเป็นศาสดาของเรา ศาสดาของเราคุ้มครองดูแลเรา นั่นมันเป็นเรื่องประเพณีวัฒนธรรม เป็นเรื่องการเผยแผ่ธรรมในพระพุทธศาสนา

เวลาจะฝึกหัดปฏิบัติฯ ขึ้นมา ถ้าหาผู้รู้จริงขึ้นมามันแสนทุกข์ยาก

ครูบาอาจารย์ของเรา ท่านแสวงหาของท่านมาแล้ว แล้วเราก็เหมือนกัน เราก็ฝึกหัดปฏิบัติ เราก็แสวงหาครูบาอาจารย์ที่ดั่งใจของเราไง ถ้าฝึกหัด แสวงหาครูบาอาจารย์ที่ดั่งใจ ครูบาอาจารย์ท่านฝึกหัดปฏิบัติมา ท่านก็ต้องเริ่มต้นมาให้มันความถูกต้องชอบธรรมไง

เวลาถูกต้องชอบธรรม สมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน พระกรรมฐานๆ พระป่าๆ ที่สังคมเขายกย่องบูชากันอยู่นี้ ที่สังคมเขายกย่องบูชาเพราะเขาเห็นไง เขาเห็นว่าเป็นความน่าเชื่อถือ เพราะมีครูบาอาจารย์ มีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านปฏิบัติตามความเป็นจริงไง แล้วเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา เราก็ต้องการข้อเท็จจริงในหัวใจของเรา

เพราะเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอาสาวัชยญาณทำลายอวิชชาไง มารมันคร่ำครวญ มารมันร้องไห้ มารมันดิ้นมันดิ้น

มารมันมีลูกสาว ๓ คน ความโลภ ความโกรธ ความหลงใจ

“พ่อ พ่อเป็นอะไร”

“เจ้าชายสิทธัตถะจะพ้นจากมือเราไป”

“พ่อไม่ต้องเสียใจ เดี่ยวพวกดิฉันจะไปจัดการเองค่ะ”

เวลาไปแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “นางตันทา นางอรดี แม่แต่พ่อของเธอ เรือนยอดของเรือน ๓ หลัง เราได้หักลงแล้ว หักลงแล้ว”

แล้วเรือน ๓ หลัง มันจะมีคุณค่ามากไปกว่าเรือนยอดของเรือน ๓ หลังหรือ

นี่ก็เหมือนกัน จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้าเราไม่รู้ไม่เห็นของมัน เห็นไหม เพราะมันมีกิเลสใจ แต่มีกิเลสแล้วเรามีอำนาจวาสนา มันก็มีคุณธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือพระพุทธศาสนาใจ

พระพุทธศาสนา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่อาศัย แล้วเราพยายามฝึกหัดปฏิบัติของเราขึ้นมาใจ กำหนดพุทโธๆ ก็พุทธานุสติ เวลาใช้สติปัญญาที่ปัญญาอบรมสมาธิ ถ้ามันมีความสุขสงบสุขขึ้นมา เราก็จะมีสติสัมปชัญญะรู้สึกสำนึกตัวเราขึ้นมา ไม่ใช่จะละเมอเพ้อพก

กิเลสมันมีธง มีธงคือมันคือมันด้าน มันไม่ยอมให้ใครมีอำนาจเหนือมันหรอก

ฉะนั้น เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนารื้อสัตว์ชนสัตว์ก็รื้อหัวใจของสัตว์โลกให้สัตว์โลกมีสติมีปัญญาใจ เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มันเป็นประเพณีวัฒนธรรม นี่เป็นบุญเป็นกุศล

แล้วถ้ามีบุญกุศลแล้ว เขาก็เป็นบุญเป็นกุศล เขาก็ทำบุญใส่บาตร สุดท้ายแล้วก็ดำรงชีวิตของเขาไปเป็นฆราวาสในพระพุทธศาสนา ว่าสิ่งนี้หาความสงบสุขในหัวใจของตน แต่ถ้ามีอำนาจวาสนาตามความเป็นจริงใจ เราจะฝึกหัดจนถึงที่สุดแห่งทุกข์ ที่เรากำลังจะฝึกหัดปฏิบัติกันอยู่นี้

ในเมื่อกิเลสมันมีจริงไง เราถึงจะต้องมีสติ มีปัญญา มีศีลจะมีกำลังของเรา ใครจะดี ใครจะชั่ว มันเรื่องของเขา ในพระพุทธศาสนา บัดเจตตัง สันทิฏฐิโก

สิ่งที่มันทุกข์มันยาก มันทุกข์มันยากเพราะเราเผอเรอ เราไม่รู้เท่าทันมัน เราไม่เข้าใจกิเลสของเรา ทั้งๆ ที่เราเป็นนักปฏิบัติ เราก็เชื่อมั่นในพระพุทธศาสนาแน่แหละ เวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นไป กิเลสมันมีจริงนะ ถ้ามันยกธงขึ้น เรรวนเลย

แต่ถ้าเรายกธรรมขึ้นล่ะ ถ้ายกธรรมขึ้นนะ ยกศีลธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สาธุ ถ้าเรายังไม่รู้เท่าทัน เราก็เกิดใส่ศีลระของเรารู้แล้วเราพยายามฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา

เวลามันทุกข์มันยาก เราไม่ต้องไปดิ้นรนหาที่ไหน เวลาความทุกข์ในหัวใจมากมายมหาศาล เวลามันสงบสุขขึ้นมาเพื่อเป็นสัมมาสมาธิขึ้นมาบ้าง มันจะมีมากน้อยขนาดไหน

ไอ้ที่เราอยู่ๆ นี้ เราอยู่ในพระพุทธศาสนา เรามาบวชเป็นพระ เป็นสังฆะ สังคม ถ้าเราหาผู้ที่เป็นแบบอย่างไม่ได้ เราก็จะไปของเรารองคเดียว เราจะฝึกหัดของเราอยู่คนเดียว

แล้วถ้าเป็นมันเป็นศีลจะเป็นความจริงขึ้นมาโดยข้อเท็จจริงเป็นสัมมาทิฏฐิ ความถูกต้องชอบธรรม มันมหัศจรรย์ใจของตน ใจของตนนี้ กราบแล้วกราบเล่า กราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กราบพุทธะนั่น

ถ้าจิตมันสงบขึ้นมา ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มันก็พุทธะ มันก็เข้าใจใจ มันมหัศจรรย์ใจในใจของตนไง นี่ขนาดมหัศจรรย์นะ แล้วถ้ายกขึ้นสูวิปัสสนา มันจะมหัศจรรย์ขนาดไหน

ถ้ายกขึ้นสูวิปัสสนา มันจะเห็นกิเลสไง มันจะรู้เท่าทันกิเลสไง แล้วถ้าใช้สติใช้ปัญญา มันแยกมันแยะของมันขึ้นมา ภาวนามยปัญญา ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ มันชอบธรรมของมัน

มันรู้เท่าทันอารมณ์ของตัวเองนี่ก็มหัศจรรย์แล้ว รู้เท่าทันอารมณ์ของตนเอง ปัญญาอบรมสมาธิ ปัญญาอบรมสมาธิมันรู้เท่าทันของอารมณ์ของตัวเอง แล้วมันจัดกระบวนการความคิดให้มันปกติไป แล้วจัดกระบวนการความคิดให้ปกติแล้วมันเห็นความคิดไป ถ้าเห็นความคิดมันก็เป็นธรรมารมณเิง ถ้าเป็นธรรมารมณเิมันก็สติปัญญา ๔ ใจ ถ้าสติปัญญา ๔ ก็เห็น

กิเลสไป อ้อ! กิเลสเป็นนามธรรม กิเลสเป็นอนุสัย กิเลสมันจับต้องของมันได้ มันพิจารณาของมัน
มหัศจรรย์

แต่ถ้าเป็นกิเลสละ

กิเลสมันยกธง เวลากิเลสมันโบกธงนะ ใ้โฮ! ระเนระนาดเลย เวลาปฏิบัติ ปฏิบัติที่ไม่มี
ข้อเท็จจริงใดๆ ทั้งสิ้น เวลากิเลสมันโบกธง “นั่นก็เป็นความจริง ไ้นั่นก็เป็นความพอใจ” มันอ่อนแอ
อ่อนด้อยได้ขนาดนั้นนะ

เราทำความสงบของใจนะ ถ้าใจมันสงบ เพราะมีสติ แล้วมีสติ มีคำบริกรรม มัน
ต่อเนื่องกันไป เวลากิเลสมันโบกธงขึ้นมา มันว่ามันรู้มันเห็น มันพอใจของมันนะ แล้วใจมันสงบ
ใหม่ ถ้ามันไม่สงบมันก็เป็นอารมณ์ไ้

แล้วอารมณ์ ถ้าเราอยู่นิ่งๆ อยู่นิ่งแล้วมีความรู้สึกนึกคิด เพราะอะไร เพราะกิเลสมันโบก
ธง ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไ้ เพราะคนเรานั้นมีความรู้สึกนึกคิดไ้
ใหม่ ธรรมชาติของคนเป็นไ้ จิตมันคิดโดยธรรมชาติของมันไ้ แล้วเราฟังธรรมๆ เราศึกษา
ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไ้ มันเห็นเป็นเงาไ้

“ไ้นั่นเป็นความคิด ไ้นี่เป็นเรา ความคิดมันแยกออกจากกัน”

กิเลสมันโบกธง

พอกิเลสมันโบกธง ไปตามมันหมด มันมีอะไรเป็นข้อเท็จจริง

เว้นไว้แต่คนที่มีอำนาจวาสนา สิ่งทีเวลาครูบาอาจารย์ท่านบอกว่า ความสงบสุขๆ แล้ว
ของเราสงบสุขไ้ใหม่ละ

เวลากิเลสมันโบกธงนะ มันเคลื่อนไหวของมัน แล้วเราก็ตตามอารมณ์ความรู้สึกนั้นไป
แล้วมันเป็นอย่างนั้นหรือ เวลาไปแล้ว เวลาขาดสติ มันก็ชักนำไปไ้ลู่ลี่ยุ่แตก

เวลาที่มีสติขึ้นมา อ้าว! เราทำผิดพลาดอีกแล้ว เราทำผิดพลาดขึ้นมา เราก็ต้องมาทบทวน
ศีล สมาธิ ปัญญา

ผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัตินะ สิ่งใดที่ผิดพลาดไป วิritti เราทำขึ้นมาใหม่ ถ้าเป็นพระๆ นะ สิ่งใดที่มัน ผิดศีล เราก็ปลงอาบัติซะ

ถ้าไม่ปลงอาบัตินะ นิวรรณธรรมทางกัณจิต มันลั้งเลสงสัย มันปิดมันกั้น มันมีอะไรอยู่ใน ใจ มันเหมือนมีความขอกใจ เสียวสันหลังอยู่ตลอดเวลา แล้วจะทำอะไรล่ะ

เวลาเราฝึกหัดปฏิบัติ สัปปายะ ๔ สถานที่ที่เป็นสัปปายะ ถ้ากิเลสมันตื้ออึ้น มันโบกง รุนแรงนัก เขาไปเที่ยวป่าช้า เขาไปที่สงบสงัดไป ไปที่กลัวๆ

ความกลัวเป็นโทษ

แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์เรา เอาสิ่งที่เป็นโทษนั้นนะมาเป็นประโยชน์ เพราะถ้าไปที่กลัวๆ ไซ้ มันกลัว แล้วไม่กล้าไปไหน ไม่กล้าขยับอย่างทั้งนั้นนะ

แต่หลวงปู่มั่นท่านให้พระไปอยู่ที่ไหน ที่ต่างๆ นั้นท่านโปรดนะนะ ท่านโปรดว่าให้สิ่งนั้น ช่วยกรอง ช่วยดูแล ช่วยไม่ให้กิเลสมันโบกง กิเลสมันโบกงขึ้นมา เราวันไหนไปหมดนะ

แล้วถ้ามันสงบสุขล่ะ สงบสุข เราจะเอาอะไรไปต่อต้านมัน

กุดงค์ ๑๓ กุดงค์ควัตรเป็นเครื่องขัดเกลากิเลส ที่สงบสงัดเป็นเครื่องขัดเกลากิเลสทั้งนั้นนะ แล้วถ้ามีครูบาอาจารย์ ท่านให้ทำอย่างนั้น ทำอย่างนั้นเพื่อหัวใจดวงนั้น

แต่ถ้ากิเลสมันโบกง มันไม่เชื่อ มันไม่ฟัง มันเหงา มันไม่มีความสงบ มันไม่เป็นความจริง มันทุกข์มันยาก แต่ถ้าได้สุขหัวกัน ได้นินทาภาเถ ได้วิเคราะห์วิัจฉธรรมะ โอ้ย! มันประเสริฐ มั่นยอดเยี่ยม

พิธีปฏิบัติไง ปฏิบัติแบบโลกๆ ใจ คลุกคลีตีโมงกันอยู่อย่างนั้นนะ มันจะเอาความจริงมา จากไหน

ถ้ามันเป็นความจริงนะ จิตนี้เป็นได้หลากหลายนัก จิตนี้มหัศจรรย์นัก เวลามันทุกข์มัน ยากขึ้นมา มันหลอกมันลวง กิเลสมันโบกง เราก็ดิ้นรนตามมันไป เวลาเป็นธรรม เป็นธรรมมา จากไหนล่ะ

พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

การเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนานี้เป็นอริยทรัพย์ แล้วสติปัญญาเรามีแค่ไหน
ใช้ไหม สติปัญญาเราไม่เข้มแข็งอะไรเลยหรือ

ถ้าเราจะเข้มแข็งของเราขึ้นมา เราเข้มแข็งขึ้นมา มันก็อำนาจวาสนาของเรานี่ไง ถ้ามัน
ทุกข์มันยาก มันทุกข์แค่ไหน เพราะมันทุกข์อย่างนี้ บุญเพนิวาसानุสติญาณ เราเวียนว่ายตาย
เกิดในวัฏฏะมามากน้อยแค่ไหน แล้วเวลาคนเกิดมาแค่อายุขัย เกิดมาแล้วถ้าไม่ได้ฝึกหัด
ประพฤติกฎปฏิบัติ เหยียบแผ่นดินผิด

ไฉนเราจะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาเพื่อความถูกต้องชอบธรรมในใจของตน ถ้าเพื่อความ
ถูกต้องชอบธรรมในใจของตน มันจะเข้าสู่สัมมาทิฐิ ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ ถ้าเป็น
สัมมาทิฐิ ทางสายกลางในพระพุทธศาสนา

ทางสายกลางในพระพุทธศาสนาไม่ให้กิเลสมันชักนำไป ไม่ให้กิเลสมันโอบก

กิเลสมันมีธง แล้วมันก็โอบก พอมันโอบกขึ้นมาเราก็หวั่นไหว เราหวั่นไหวกับกิเลสในใจ
ของตน

ทั้งที่ไม่รู้จักมัน ทั้งที่ไม่เห็นมัน ทำไม่ไปหวั่นไหวกับมันล่ะ แล้วเวลาเราเกิดมา เรามี
รัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ กราบพระๆ เราจะไม่มีที่พึ่งอะไรเลยใช้ไหม

แต่ถ้าเรามีอำนาจวาสนา เรามีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่อาศัย

เวลาศาสดา ศาสดาของเราเวลาฝึกหัดปฏิบัติ ตรัสรู้อยู่โคนต้นโพธิ์ แต่มีปัญจวัคคีย์ ๕
คนนะ อุปัฏฐากๆ อยู่ มันก็ยังคลุกคลีตีโมง เวลากลับมาฉันอาหารของสุชาดา เพราะอะไร

เพราะฝึกหัดปฏิบัติของท่านมา ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ทำทุกรกิริยาขนาดไหน มากมาย
มหาศาลขนาดไหน มันไม่ใช่ทางแล้ว ตัดสินใจเอง พอตัดสินใจขึ้นมา

ปัญจวัคคีย์เขาก็อุปัฏฐากอยู่ข้างนอกไป

เราจะฟื้นฟูร่างกายของเราขึ้นมา นี้ด้วยอำนาจวาสนาใด สหชาติ ผู้ที่สร้างบุญสร้างกุศล มาไง เจ้าชายสิทธัตถะจะได้ตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง นางสุชาดาก็จะไปแก้บนไง ถวายอาหารกับเทวดาไง บนเทวดาไว้ ไปเห็นเจ้าชายสิทธัตถะ พระโพธิสัตว์ นี้กว่าเทวดา นี้ไง ลักษณะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง

ถวายอาหารแก่เทวดา เจ้าชายสิทธัตถะไง ฉันทอาหาร ๔๙ คำ ปัญจวัคคีย์ทิ้งไปหมดเลย

เวลาตัดสินใจเอง เวลาฝึกหัดปฏิบัติเอง เป็นสิ่งจะเป็นความจริงในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง ถ้าเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา มันมีเหตุมีผล มันมีการกระทำขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เวลาปัญจวัคคีย์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการจนเป็นพระโสดาบัน ทั้งสิ้นแล้ว เวลาเทศน์อนัตตลักษณะสูตร เป็นพระอรหันต์ขึ้นมา ๖ องค์ ไปได้ยสะอีก ๕๕

๖๑ องค์พ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์

เวลาพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์ พ้นได้อย่างไร

พ้นเพราะมีมรรคมีผลไง สัมมาทิฏฐิถูกต้องชอบธรรมนี้ไง

เวลาเราฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ด้วยอำนาจวาสนาของคนมันมากน้อยขนาดไหน ละ ถ้าอำนาจวาสนาของเราไม่เข้มแข็งพอไง กิเลสมันก็โบก โบกอยู่นั่นนะ คือคลื่นความรู้สึกนึกคิดร่อยแปดพันเก้าในหัวใจของตน นั่นนะมาจากกิเลสทั้งสิ้น

ทั้งที่ธรรมชาติของสิ่งมีชีวิตไง ธรรมชาติของจิตมันเป็นธาตุรู้ สิ่งที่ถูกรู้ อารมณ์ความรู้สึก แล้วมันต้องมีความรู้สึกนึกคิดโดยธรรมชาติของมัน ถ้าไม่มีอำนาจวาสนา อำนาจวาสนาอ่อนแอ เวลามันโบกไหวขึ้นมา เราก็หวั่นไหวไปกับมัน

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามีวิชา เราไม่รู้ว่าในหัวใจของเราอยู่แล้ว ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายอดเยี่ยม แต่ถ้ามันเป็นความจริงๆ มันปฏิบัติขึ้นมา มันถึงจะยอดเยี่ยมในใจของตน

ถ้ามันยังไม่ยอดเยี่ยมในหัวใจของตน ทางสายกลางในพระพุทธศาสนาเกิดตรงไหนล่ะ ให้กิลเลสมันโบกธงอยู่อย่างนั้นแหละ ยกธงขึ้นแล้วโบกสะบัด แล้วเราก็ล้มลุกคลุกคลานไปกับมันไป

แล้วโดยธรรมชาติของสิ่งมีชีวิต สิ่งที่เกิดมันก็มีอวิชชาอยู่แล้วเป็นธรรมชาติ เป็นธรรมชาติ แล้วธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันจะเกิดขึ้นมาเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม แล้วถ้ามันจะเกิดในหัวใจของตนของเราขึ้นมา เราต้องฝึกหัดปฏิบัติให้เป็นข้อเท็จจริง

ศึกษามา ศึกษาธรรมในภาคปริยัติมันทรงจำธรรมวินัยๆ มันเป็นภาคทฤษฎี เป็นวัฒนธรรมของพระพุทธศาสนา ถูกต้องชอบธรรม

แต่มันต้องคนมีบุญ คนมีบุญนะ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นนะ กึ่งกลางพระพุทธศาสนา นั่นนะคนมีบุญ

มีบุญตรงไหน

มีบุญเพราะท่านสร้างบุญกุศลของท่านมาไง

พาหิยะฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคนเดียวเป็นพระอรหันต์ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านก็ได้สร้างอำนาจวาสนาของท่านมา

ในประวัติหลวงปู่เสาร์ ประวัติหลวงปู่มั่นไง

ประวัติหลวงปู่เสาร์ท่านบอกท่านปรารถนาเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า ก็เป็นพระโพธิสัตว์ ก็ได้สร้างบุญสร้างกุศลมากมาย

หลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านปรารถนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วย ท่านก็ได้สร้างสมบุญญาธิการของท่านมาเหมือนกัน นี่มีอำนาจวาสนาไง มีสัจจะมีความจริง มีความเอาจริงเอาจัง

แต่ในประวัติของท่าน เริ่มต้นขึ้นมาทีละลูกทีละกลุ่กัน ปุ่ชุนเหมือนกัน เพราะอะไร เพราะปรารภนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็สร้างสมเป็นพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์ก็ทำบุญทำกุศล ทำทานสมาบัติในทางโลกได้มากได้น้อยขนาดไหน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่พยากรณ์ ลากจากความเป็นพระโพธิสัตว์ได้ จะลาไม่ได้ต่อเมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์แล้ว พยากรณ์ว่า ในอนาคตกาล เธอจะสำเร็จเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชื่อนั้นๆ

แต่อีกยาวไกลนัก เพราะอะไร

เพราะพระศรีอริยเมตไตรยจะตรัสเป็นองค์ต่อไป นี้รู้ได้เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์ไว้ อยู่ใ้พระไตรปิฎก อนาคตวงศ์มันอีกมากมาย แล้วเราต้องเวียนว่ายตายเกิด เพราะต้องสร้างสมบุญญาธิการ สร้างอำนาจวาสนาขึ้นมาให้มีอำนาจวาสนา มีสัจจะมีความจริงในหัวใจของตน

ดูสิ ดูองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สหชาติ ทานบารมี เป็นพระเวสสันดร ชันธบารมี เป็นเตมียีบให้เขาตัดหู นี่ไง นี่สหชาตินะ กว่าจะเป็นพระพุ่ทเจ้าต้องสร้างบุญกุศลเล็กน้อยขนาดไหนถึงจะได้มีสติปัญญาแบบเจ้าชายสิทธัตถะ เวลาฝึกหัดปฏิบัติ คั่นคว่ำมาขนาดไหน ทุกรกิริยาที่เขาทำก็ทำมาหมดแล้ว ทำดีกว่าเขาด้วย ทำมากกว่าเขาด้วย แต่มันไม่ใช่ทาง

เวลาเป็นทางๆ ทางในพระพุ่ทศาสนาเ่ เทวเม ภิกษเว ทางสองส่วนไม่ควรเสพ ทางสายกลางในพระพุ่ทศาสนาเ่ แล้วทางสายกลางในพระพุ่ทศาสนา เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้บุกเบิกมาเ่ เป็นทางสายกลางในพระพุ่ทศาสนา

ฉะนั้น เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุ่ทศาสนา เราบวชเป็นพระ เราเป็นนักรบ แล้วทางสายกลางของเ่

กิเลสมันโบกง ล้มลุกคลุกคลานนะ ถ้ามันโบกง เ่ก็ต้องตัดมัน ตัดมันด้วยศีล ตัดมันด้วยสมาธิ ตัดมันด้วยปัญญา กิเลสมันโบกง เ่ก็จะเอาธรรมสู้กับมันเ่ เอาธรรมค้ำจุนในหัวใจของตน เอาธรรมค้ำจุนความเพียรชอบ ความเพียร ความวิริยะ ความอุตสาหะ เ่จะพ้นจากทุกข์ได้ด้วยความเพียรของเ่ ความเพียรนะ

เรื่องความเป็นอยู่นะ สิ่งมีชีวิตต้องมีปัจจัย ๔ ปัจจัย ๔ เราทำมาหากินเพื่อดำรงชีวิตของเรา เรามาบวชเป็นพระ เรามีบริวาร ๘ บริวาร ๘ ก็เป็นปัจจัย ๔ ปัจจัย ๔ เราแสวงหาของเราเพื่อดำรงชีวิตของเรา แล้วดำรงชีวิตแบบสมณะ ดำรงชีวิตแบบพระ แล้วเป็นพระกรรมฐานด้วย

พระกรรมฐานมักน้อยสันโดษ สิ่งใดได้มาแล้ว ฉันแต่พอดำรงชีวิตเท่านั้นนะ

มักน้อยสันโดษเพราะอะไร

ไม่นั่งสัปหงกโงกวง แล้วเวลาทำความสงบของใจนะ ผีกัดใช้ปัญญา แล้วเวลาปัญญา มันจะเกิดขึ้นไง

ถ้าไม่มีสติไม่มีปัญญานะ กิเลสมันมีธง แล้วเวลามันก่อกวน เวลามันต่อต้าน ไม่ให้เราพ้นจากมือมันไป มันโบกธง สั้นไหวไปหมดไง แล้วถ้าไม่มีสติปัญญา มันปักธงนะ พิกัดใจ มันปักธงลงภาสวะบนภพ บนหัวใจของสัตว์โลก ทั้งๆ ที่มันมีของมันอยู่แล้ว มันมีของมันอยู่แล้วคือมีอวิชชาไง คือความไม่รู้ อวิชชาพาเวียนว้ายตายเกิดในวัฏฏะ

แล้วเราก็มีอำนาจวาสนานะ เราได้เกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา แล้วเรามีอำนาจวาสนาได้ผีกัดประพฤติปฏิบัติไง แต่เวลากิเลสมันต่อต้าน มันยกธง เราก็ล้มลุกคลุกคลาน งบพิจารณาไม่ออก เวลามันโบกธง สั้นไหวไปกับมันตลอด

แล้วถ้าไม่มีอำนาจวาสนา มันปักธงเลย ปักธงคือไม่มีอำนาจวาสนาจะชำระล้างได้ ปักธงคือว่าเราจนตรอกไปกับมัน แล้วก็ล้มเลเทเมมา เทเมากับธรรมะหลอกหลวงไง ความหลอกหลวงในพระพุทธศาสนาไง เวลากิเลสมันปักธงไง

เราไม่ให้มันปัก เพราะมันมีอยู่โดยดั้งเดิมอยู่แล้ว สิ่งที่มีมันจะปัก ทำให้เราเหลวแหลก ทำให้เราต้องล้มลุกคลุกคลานไปกับใต้อำนาจของกิเลสนะ พอกันที

เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา มีครูบาอาจารย์เป็นแบบอย่าง แล้วมีครูบาอาจารย์คุ้มครองดูแลให้ผีกัดปฏิบัติของเราขึ้นมาด้วย เวลาทำสิ่งใด เวลาทำสิ่งใดที่ไม่ถูกต้อง เราทำในที่ลับที่แจ้งไง ทำในที่ลับ ที่ลับคือมันไม่มีความลับ ความลับจะมีอยู่ไง

มันจะมีอยู่ที่ไหน ความลับไม่มีในโลกหรอก เพราะอะไร

เพราะมโนกรรม กรรมคือการกระทำ ทำสิ่งใดลงไปแล้ว เธอย้ำคิดย้ำทำจะเป็นจริงเป็นนิสัยของเธอ แต่ละภพแต่ละชาติเกิดมาทำคุณงามความดีมาน้อยขนาดไหน พระโพธิสัตว์ๆ เวลาสร้างคุณงามความดีขึ้นมา สิ่งนั้นมันส่งเสริมไป มันทำให้เป็นจิตนิสัยที่ติดงอมแงม พระโพธิสัตว์ที่คิดแต่คุณงามความดี คิดเรื่องชั่วๆ มันไม่เอา มันไม่ยอมรับเลยละ

แต่ของเราคิดดีๆ ขึ้นมาแล้ว มันคิดว่ามันเสียเปรียบไป มันจะคิดแต่เอาต่อต้านเขา จะเอาแต่ชนะคะคานเขา แล้วไปชนะคะคานเขาแล้วได้อะไรขึ้นมา

ได้แต่ความหลงผิด ได้แต่เห็นกิเลสมันโปกงโง่ง ชนะคะคานเขา ก็เห็นเขาโปกงอยู่นั่นนะ อยากจะให้เขาชื่นชม อยากจะให้เขาดูแล

ครูบาอาจารย์ของเรา สิ่งที่คุณงามความดีสำคัญที่สุด

แล้วเวลาสงบสงัดเพราะอะไร

นี่ไง เวลาครูบาอาจารย์ที่ฝึกหัดปฏิบัติมันต้องต่อเนื่อง ชำนาญในวิธี ถ้ามันไม่ต่อเนื่อง จบนะ กรรมฐานมันวนเสีย

เวลาดีมันก็ดีของมันนะ เวลามันเสื่อม เวลาเสื่อมแล้วมันทุกข์มันยาก แล้วแน่ใจได้ อยากรู้อย่างไรว่ามันจะไม่เสื่อม เวลามันเสื่อมขึ้นมาไม่รู้ตัวด้วยนะนะ

แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ ถ้ามันรู้ตัวนะ แยกเลย แยกทันทีนะ เราต้องฟื้นฟูของเราให้ได้ ถ้าฟื้นฟูขึ้นมาแล้ว เวลาใช้สติปัญญาไป กิเลสมันโปกงแล้วละ มันต่อมันต้าน มันขัดมันแย้งไปทั้งนั้นนะ

ถ้ามันต่อมันต้าน มันขัดมันแย้งนะ เวลาเราใช้สติปัญญาไปนะ อ้อ! มันเป็นสัญญาแล้วละ คำว่า “เป็นสัญญา” มันจิตมันขีด เวลามันพิจารณาสิ่งใดแล้วมันขัดมันแย้งทั้งนั้นนะ มันไม่สะดวก มันเป็นไปไม่ได้

แล้วถ้าไม่มีสติปัญญา พยายามสมบุกสมบันไปนะ จบนะ สมบุกสมบันไปมันก็ยิ่งคือสมบุกสมบันไปขนาดไหนนะ เพราะมันใช้พลังงานไปแล้วไง ที่เหลือคืออะไรละ ที่เหลือก็กิเลสมัน

พดีใหญ่เลย โบกี้ใหญ่เลย โบกี้ใหญ่เลยนะ บรรลุขั้นนั้น บรรลุขั้นนี้ สำเร็จแล้ว แล้วกลับมาน้อย
เนื้อต่ำใจ ไม่มีใครเชื่อเราเลย ไม่มีใครสนใจเราเลย

มันจะเชื่อได้อย่างไร มันเป็นเรื่องกิเลส มันเป็นเรื่องที่ทุกๆ คนก็มี ทุกๆ คนก็มีความเห็น
แก่ตัว ทุกๆ คนก็อยากจะยิ่งใหญ่

แต่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ มักน้อย สันโดษ ปกติสุขในหัวใจของ
ตน นั่งอมยิ้มดูเขา ดูกิเลสมันโปก สั้นไหวไป ใต้นั้นมันไม่รู้สึกรู้สีกตัวเลย เห็นแล้วเศร้าใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนาหรือสัตว์ รื้อหัวใจของสัตว์โลก แล้วหัวใจมัน
เป็นอย่างนั้นนะ ทำไมเขาไม่รู้ ทำไมเขาไม่เห็น ทำไมเขาไม่เข้าใจเลย คนที่เป็นยังไม่รู้จักตัวเอง

ครูบาอาจารย์ที่ท่านฝึกหัดปฏิบัติมา ท่านเห็นแล้วสังเวชใจ แล้วจะให้เขาเคารพบูชาได้
อย่างไร ความลับไม่มีในโลก สั้นไหวในหัวใจของตัวเอง ตัวเองคิดว่าไม่มีใครรู้

แต่เวลาครูบาอาจารย์ท่านเห็น ท่านสังเวชด้วยใจ แล้วสังเวชแล้ว

เวลากิเลสมันบักเลย ไม่ฟังใคร พอมันบักแล้วใจ

แต่ถ้าเราจะรู้จะถอน เราไม่ยอมให้ใครมาบัก เพราะอะไร

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอาสาวิชฌายาทำลายอวิชชา มารมันเดินพลาญ
มันบักได้ไหม ถอดถอนจนหมดนะ นี่ไง ยถาภูตัง รู้ว่ากิเลสมันขาด เกิดญาณทัสสนะ เข้าใจตาม
ความเป็นจริง นี่เวลามันเกิดของมันเป็นนะ เวลาเป็นสัจจะเป็นความจริง

นี่ไง ปรารถนาหรือสัตว์ชนสัตว์ใจ สัตว์โลก สัตตะผู้ซ่องใจ มันของมันเกี่ยวมันยึดมันมันของมัน
มันใจ เวลามันคลายออกไป เวลามันคลายออกไป คลายออกด้วยอะไร

ด้วยภาวนามยปัญญาใจ มันคลายออกด้วยธรรมใจ

เห็นไหม กิเลสจะโปกอย่างไร ในเมื่อกองทัพธรรมที่มันจะเข้าไปประหารทหารแล้ว
กองทัพธรรมจะไปหาในตำรับตำราใช่ไหม กองทัพธรรมจะไปหาในยุทธปัจจัยที่ไหน กองทัพ

ธรรม สติธรรม สมาธิธรรม ปัญญาธรรมไฉน เวลาดำรงชอบ งานชอบ เพียรชอบไฉน เวลาจักรมัน
หมุนไฉน ธรรมจักร

เวลากิเลสมันใช้กังจักรทำลายล้าง

แต่ธรรมจักรมันบดบี้ บดบี้สิ่งที่มันยกขึ้นมานั้นนะ กิเลสมันยกธงไฉน บดบี้ให้มันวางลง
เวลามันโบกธงมีสติปัญญาเท่าทันมันไฉน

ปัญญาที่เหลวแหลก ปัญญาที่เลวร้าย ปัญญาที่มันเหยียบย่ำทำลาย เชื่อมมันได้อย่างไร
เพราะเชื่อมมัน เพราะละล้าละลัง เพราะเชื่อมมัน เพราะอยากพิสูจน์

ไม่ต้องพิสูจน์

เวลาภาวนาไปเห็นนิมิต นี่คืออะไร เวลาารู้เห็นสิ่งใดตามมันไป

ไม่ต้องพิสูจน์ พุทโธชัดๆ หายหมด

พุทโธชัดๆ ไฉน พุทโธชัดไม่ส่งออกไป

ไอ้ที่รู้ที่เห็น ใครรู้ คนตายรู้ไม่ได้ เวลาไม่มี Wi-Fi ก็รู้ไม่ได้ ไม่มีคลื่น จับอะไรไม่ได้ทั้งนั้นนะ
เวลาไม่รู้ กูเกิดรู้หมดละ ถามมัน ตอบมัน

มันไม่มีชีวิต มันไม่รู้จักทุกข์ มันรู้แต่จะหลอกคน

ถ้าสติปัญญาเท่าทัน ถ้ามีสติมีปัญญาเท่าทัน สิ่งที่ยกขึ้น เห็นไหม ศิล สมาธิ ปัญญา

แล้วศิลปะเป็นศุนย์ ศิลอยู่ไหน พระมีศิลปะไหม มีแต่ศุนย์นะ มีศุนย์แล้วยังเหยียบย่ำทำลาย
คนอื่นเขาอีกนะ “พวกนี้พวกกล้าหลัง ไม่ทันสมัย”

ไอ้ทันสมัยมันมีอะไรตกค้างในหัวใจบ้าง

ถ้ามีศิลปะ ศิลคือศิลปะ คือมันคง

สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี จิตสงบเป็นปกติสุข เป็นสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิก็มีศิลปะ
เป็นปกติไฉน

ไอ้ที่มันไม่ปกติเพราะกิเลสมันลากไปไง ยกธง ล้มลุกคลุกคลานเลย พอกิเลสมันยกธง ตาขวางแล้วนะ ไม่พอใจอะไรเลย

ไม่พอใจความเกิดเป็นมนุษย์ของเราหรือ การเกิดเป็นมนุษย์นี้เป็นอริยทรัพย์ มีสติมีปัญญา มีสติปัญญาเท่าทันความคิดของตน ถ้าเท่าทันความคิดของตน เข้าสู่พุทธะ เข้าสู่ความสงบสุข เข้าสู่สี่ละคือความปกติ

สิ่งที่ใคร่ครวญสิ่งต่างๆ นั้นนะขาดความเป็นปกติ เคลื่อนไหวตลอด

แต่ถ้าเป็นปัญญาอบรมสมาธิคือเคลื่อนไหวเพื่อหยุดนิ่ง ความหยุดอันนั้นคือพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน แล้วถ้ายกขึ้นสู่วิปัสสนาได้ ยกขึ้นสู่วิปัสสนาเป็น มันจะฝึกหัดใช้ปัญญา ปัญญาเป็นภาวนามยปัญญา ปัญญาที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภหรือสัตว์ชนสัตว์ ปัญญาของเขาเกิดจากจิต ปัญญาของเขาเกิดจากสมาธิ เกิดจากจิตตั้งมั่น

แต่ปัญญาของเราไม่มี เพราะเกิดนิรวณธรรม เกิดความลังเล เกิดความสงสัย เกิดนิรวณธรรมแล้วรู้รู้มัน รู้ร้อยแปดพันเก้า

พุทธโธอย่างเดี่ยว จบนะ พุทธโธเท่านั้นแหละ พุทธโธ พุทธะ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มันตื่น มันรู้ มันรู้เท่าหมด มันจะเกิดได้อย่างไร

แล้วเกิดแล้วก็ยกขึ้นสู่วิปัสสนาไม่เป็นอีก

เวลาควรจะให้เกิด ถ้ากิเลสมันโบกธงก็ตัดธงมันซะ ถ้ามันจะปักธงที่ภวาสวะ ปักธงที่ภพเรา เพราะมันมีอยู่โดยดั้งเดิมอยู่แล้ว เราจะทำลายมันอยู่ เราไม่ใช่มาเพิ่มมัน

ถ้าเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาโดยที่ความไม่รู้ เราจะไปเพิ่มมัน เพิ่มมันขึ้นมา เห็นไหม คัดค้านกับธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีขัดไม่มีการแย้งกันเลย

เริ่มต้นจากทาน ทานมันเป็นเรื่องของทาน มันเป็นเรื่องความปกติของมนุษย์ มันเป็นเรื่องของสังคม เรื่องความสงบสุข นั่นเรื่องของทาน

เรื่องของศีล ศีลคือรั้วรอบขอบชิดที่พยายามจะเข้าไปสู่หัวใจของตน

มีแต่ความผิดพลาด แต่ถ้าเป็นเรื่องกิเลส ชอบนะ กิเลสถ้ามันชอบใจแล้วมันชอบ เรื่องโลกๆ นี่ชอบนัก

“ใ้พวกกรรมฐานเป็นพวกตกยุค ไม่ทันสมัย ปฏิบัติแบบเป็นขุนนาง ปฏิบัติเป็นเจ้าฟ้า เจ้าคุณ ปฏิบัติขึ้นมาให้คนล้อมหน้าล้อมหลัง ปฏิบัติโซวีเขา ปฏิบัติให้เขารับรู้”

ขายซีหน้า เป็นกรรมฐานเขาไม่ทำกันอย่างนั้น

เวลาสังคมก็เรื่องสังคมนะ คนเกิดมา เราเกิดมาจริงตามสมมุติ เราก็อยู่บนโลกอยู่บนสมมุติแหละ เวลาข้อเท็จจริง เราปฏิสังขาร ทำตามธรรม แต่ถึงเวลาแล้วเราต้องรักตัวเราเอง เราต้องรักข้อวัตรปฏิบัติของเราเอง เราต้องรักหัวใจของเราเอง เรายังถึงศรัทธาของเราละ

เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาไง เรามีศรัทธา พอมีศรัทธา มีสามัญสำนึก ที่ดีงาม แล้วศรัทธานั้นเรารักษาของเราไว้ เวลาฝึกหัดปฏิบัติมันทุกข์มันยากทั้งนั้นนะ ทุกข์ เคนจกรรม นั่งสมาธิภาวนาแสนทุกข์แสนยาก

คำว่า “แสนทุกข์แสนยาก” เผชิญหน้าไง กิเลสมันยกธงแล้ว เราจะยกธรรมขึ้น ยกธรรมที่เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา นี่ไง สิ่งที่ยิ่งใหญ่นักใจ สิ่งขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแยกแยะไว้แล้วในสติปัญญาฐาน ๔ การฝึกหัดปฏิบัติไง สิ่งใดควรและสิ่งใดไม่ควรไง นี่เวลาคำอบรมบ่มเพาะไง

เราศึกษาเราค้นคว้าขึ้นมา สิ่งนี้ถ้ามีสติปัญญาใคร่ครวญ มันจะเป็นปัญญาอบรมสมาธิ เพราะมันไม่ใช่ของเรา มันเป็นอาวุธ มันเป็นคุณธรรมที่ศาสดาของเรามีและมอบไว้ให้ ความมักน้อยสันโดษตบมือเราเอาไว้ หัวใจที่มันจะหยาบ มันจะไปหยาบจับสิ่งใด สติสัมปชัญญะยับยั้งไว้

ยับยั้งไว้ เพราะว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอบรมบ่มเพาะ เป็นศาสดา เป็นธรรมและวินัยอยู่แล้ว แต่ถ้าเราหยาบจับมาใช้ ถึงเวลามันดีดตึง มันขัดขึ้น มันเป็นปัญญาอบรมสมาธิ คำว่า “ปัญญาอบรมสมาธิ” โดยเหตุโดยผลไง

กิเลสกลัว กลัวนักกลัวหนา กลัวธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเลยยกธงไป “หมดกาล หมดเวลา ปฏิบัติไปแล้วจะทุกข์จะยาก ผู้ที่ปฏิบัติเขาหลงผิด เราเป็นผู้ที่ฉลาด เวลาใกล้จะตายแล้วค่อยปฏิบัติ ตอนนี้อยู่กำลังอยู่ เสวยสุขของเรา”

สุขมีที่ไหน มันมีแต่ความทุกข์ทั้งนั้นนะ ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ แล้วทุกข์ดับไป นี่ไง เวลาถ้ากิเลสมันโปกง มันก็เป็นความสุขความพอใจของมัน เราไม่เชื่อ เราไม่เชื่อเพราะอะไร

เพราะว่าเราศรัทธาในพระพุทธศาสนา เราศรัทธาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในขณะนี้ยังมีกำลัง นั่งได้ เดินได้ ควรกระทำให้ยิ่งใหญ่ ความยิ่งใหญ่อยู่ที่การกระทำของบุคคลคนนั้น มนุษย์จะล่วงพ้นทุกข์ด้วยความเพียร ความเพียร ความวิริยะ ความอุตสาหะของเราที่เรากำลังกระทำอยู่นี่ไง กระทำเพื่อหัวใจดวงนี้

เพราะมันฝึกหัด การประพฤติปฏิบัติคือการฝึกหัด คือการปฏิบัติธรรม ตบะธรรม ตบะธรรมจะแผดเผากิเลส ตบะธรรมเกิดจากศีล เกิดจากสมาธิ เกิดจากปัญญา

สิ่งที่ศีล สมาธิ ปัญญา เราฝึกหัดอยู่นี่ไง เราฝึกหัดให้มันเกิดขึ้น แล้วถ้ามันเกิดขึ้น ถ้ามันเป็นปกติสุข พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เราก็เห็นไง สีละ ปกติสุข

ถ้าฝึกหัดปฏิบัติไป ไม่ติดมัน ทุกข์แสนทุกข์แสนยากก็รู้ก็เห็น มีสติมีปัญญาก็เท่าทัน มันยกธงก็เห็น มันโปกงก็รู้ แต่เวลาเราตัด ตัดได้ด้วยศีล ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา ตัดตรงมันเลย ตัดตรงมันก็ปกติสุขไป

เวลาปกติสุข กิเลสมันอยู่ไหน กิเลสมันก็อยู่ในหัวใจดวงนั้นไง เพราะเรายังไม่รู้ไม่เห็น เรายังไม่ขุดคุ้ยขึ้นมาเพื่อเราจะใช้สติปัญญาแยกแยะมันด้วยธรรมจักร ด้วยจักรที่บดบิ่มันไง เราไม่ขุดไม่คุ้ยขึ้นมา มันก็หลบนอนสุขนอนสบายอยู่ในหัวใจของตนไง แล้วถ้ามันเป็นมิจฉาปฏิญญา เป็นความเห็นผิด มันบอกมันรู้ธรรมขั้นนั้นๆ มันก็ปักธงกิเลสเข้าไปในใจของตน

กิเลสมันมีของมันเป็นข้อเท็จจริง แต่ทิวฏฐิมานะความเห็นผิด การสร้างภาพการกระทำนั้น การกระทำเอากิเลสปักลงไปหัวใจของตน บรรลุธรรมขั้นนั้นขั้นนี้ ไม่มีเหตุไม่มีผล บรรลุได้อย่างไรวะ มันเป็นไปได้อย่างไร

ถ้ามันเป็นไปได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีอาสวักขยญาณ ไม่มีพญามาร ลูกสาวมาร พยายามปรึกษาหารือกันจะพังกิเลสขึ้นมาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

แต่เพราะว่าอภัสวักขยญาณทำลายอวิชชาไป มันปักธงไม่ได้ แล้วมันมีอยู่โดยดั่งเดิม ตั้งแต่ปฐมามาร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ได้กำจัดด้วยอภัสวักขยญาณ ด้วยมรรค ๘ ไปด้วยการกระทำโดยข้อเท็จจริงไป

เวลาครูบาอาจารย์เรา บุคคล ๔ คู่ คู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ ในการประพฤติปฏิบัติตามข้อเท็จจริงไป ถ้าปฏิบัติตามข้อเท็จจริงมันมีความจริงในหัวใจของตนไป มันมีครูบาอาจารย์คอยคุ้มครอง คอยดูแล คอยถนอม การฝึกหัดแต่ละบุคคลไป

เวลาสร้างพระๆ หล่อพระ หล่อให้วิจิตรพิสดารขนาดไหน นี่ก็เป็นการเชิดชูพระพุทธศาสนา

ตบะธรรมๆ จะแผดเผา จะทำลาย จะสร้างพระตัวเป็นๆ พระกินข้าว ไม่ใช่พระไว้บูชา

ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา เห็นใหม่ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานในหัวใจนี้มันสำคัญ ถ้ามันสำคัญขึ้นมาแล้ว ถ้ามันเป็นสักจะเป็นความจริง เวลาปัญญามันเกิดนะ ฝึกหัด

“สมาธิเกิดขึ้นแล้วปัญญาจะเกิดเอง”

ไม่มีหรอก เพราะมันไม่รู้ไป เพราะมันไม่รู้ เพราะมรรค ๘ ดำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ ถ้ามันชอบธรรมมันถึงสมบุรณ์แบบไป นี่ไป นิโรธดับทุกข์ด้วยมรรค ๘ แล้วถ้ามรรค ๘ มันสมบุรณ์แบบของมัน มันแยกแยะ มันแจกแจ่งได้

หลวงปู่มันแจกแจ่งได้ทั้งนั้นนะ มันเป็นขั้นไหน มันเป็นอย่างไร ขั้นนี้มันมีความรู้สึกนึกคิดอย่างนี้ ขั้นนี้มีสถานะขนาดนี้ โสตาบันมีความรู้สึกมากน้อยขนาดไหน สกิทาคามีมีความรู้ความสามารถขนาดไหน พระอนาคามีละกามราคะ ปฏิฆะ กามราคะ สิ่งที่มีมันผูกพันในหัวใจนี้ มันสมุจเฉทปหาน เวลามันขาด ขาดอย่างไร นิโรธ นิโรธอย่างไร มันเป็นสติ มันเป็นมหาสติอย่างไร แล้วถ้ามันยกขึ้น มันไปเห็นภวาสวะ เห็นภพ เวลามันพิจารณาไป บุคคลคู่ที่ ๔ ปัญญาญาณมันเกิดอย่างไร มันกระทำอย่างไร หลวงปู่มันท่านชักหมดละ

ถ้าจะเป็นนักรบ ถ้าจะเป็นข้อเท็จจริง ไม่ให้กิเลสมันยกธง ไม่ให้มันโอบกด้วย ถ้ามันโอบแล้วเราเหนื่อย กิเลสมันก็เผาถนนนะ ทุกข์มันก็ทุกข์ของมันอยู่แล้ว แล้วเวลาจะปฏิบัติขึ้นมามันก็ยิ่งทุกข์เข้าไปอีก เพราะมันจำเจ มันเนิ่นนาน

ปฏิบัติมา เห็นใหม่ พระกรรมฐานคือนักปฏิบัติอาชีพ ทั้งชีวิตทั้งอาชีพนี้เข้าเผชิญความจริง เพราะการเกิดเป็นอริยทรัพย์ เรามีแค่อายุขัยนี้ แล้วถ้าตายไปโดยเวรโดยกรรมจะไปเกิดเป็นอะไร เกิดในภพชาติใด เกิดแล้วยังเชื่อมั่นในพระพุทธรูปศาสนาหรือไม่

แต่ในปัจจุบันนี้แน่นอน อย่างใดก็เชื่อมั่น อย่างใดก็จะฝึกหัดปฏิบัติ มันก็จะเพิ่มความเพียรของตน เพิ่มความมุมานะ ถ้ามันผิดพลาด อย่างน้อยก็ไม่ให้กิเลสบักธง บรรลุขั้นไหนๆ ไม่เอา ไม่สำคัญ ไม่เป็นความจริง

แต่ถ้ามันเป็นความจริงนะ เวลาสมุจเฉตปหานนะ ขณะ มหัศจรรย์ เพราะอะไร เพราะสังโยชน์มันขาด ขณะนี้สังโยชน์มันขาดตั้งแขนขาด กิเลสขาดจากใจของตน ตนเป็นผู้รู้ ปัจจุบันตั้งสันติภูมิจิโก เกิดจากศีล สมาธิ ปัญญา

สมาธิ สมาธิแก้กิเลสไม่ได้ ถ้าไม่มีสมาธิ

ภาวนามยปัญญาเกิดจากกรรม เกิดจากกรรมที่จะไปตัดตรง ตัดการเคลื่อนไหวของกิเลส ตัดเห็นๆ ตัดแข็งตัดขา กำจัดสถานที่ของมันด้วยสติ ด้วยการฝึกหัด กำจัดนะ

แต่เดิมมันพุ่งชาน มันคิดไปร้อยแปดพันเก้า มันยึดมันถือมันเอาสิ่งนั้นมาเป็นความทุกข์ ในใจมากมาย พอสติมันเท่าทันใจ เห็นใหม่ กำจัดสถานที่ไม่ให้มันยึดมันถือมัน ไม่ให้มันไปเอาไฟมาเผาตนตัวของเรา

ทำความเข้าใจของใจเราเข้ามา ถ้าจิตมันสงบแล้วเป็นสัมมาสมาธิ แล้วถ้าฝึกหัด ฝึกหัดใช้ปัญญา เวลาฝึกหัดใช้ปัญญา คำว่า “ฝึกหัด” ฝึกหัดใช้ปัญญา ปัญญาโดยจักขุญาณ มันจะรู้จักกิเลส มันจะเห็นกิเลส พิจารณาแต่ละขั้นแต่ละตอน มันแยกมันแยะของมัน เวลามันปล่อยวางชั่วคราว ชั่วคราว ชั่วคราว มันไม่ถึงที่สุดใจ

เวลาพิจารณาซ้ำแล้วซ้ำเล่า เวลามันสมุจเฉต ขณะ สังโยชน์ขาดตั้งแขนขาด คู่ที่ ๑ คู่ที่ ๒ คู่ที่ ๓ คู่ที่ ๔ แตกต่างกัน ไม่เหมือนกัน เพราะหยาบละเอียดแตกต่างกัน มรรคก็มีคุณภาพ แตกต่างกัน

ฉะนั้น บุคคลคู่นี้ ๑ ก็รู้ได้ระดับนั้น คู่นี้ ๒ ก็รู้ได้ระดับที่สูงขึ้น คู่นี้ ๓ นี้มีหัตถ์จรรยแล้ว เพราะไม่เกิดบนกามภพ คู่นี้ ๔ จบ จบที่กราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กราบแล้วกราบเล่าๆ เพราะใจมันเป็นธรรม ใจเป็นธรรมไม่มีทุกข์ วิมุตติสุขๆ มันไม่มีทุกข์ ไม่มีทุกข์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ เวลาจะไปปรินิพพาน “อานนท์ ตักน้ำให้เรา เราหิว กระหายเหลือเกิน”

ไฉนมันเรื่องธาตุขันธ์ พระอรหันต์เขามีธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ เหมือนกัน เวลาเป็นพระอรหันต์ไม่ใช่ทำลายทิ้ง

ถ้าเป็นพระอรหันต์แล้วสลบเลย แล้วเบลอลเลย นึกอะไรไม่ได้เลย จำอะไรไม่ได้เลย เป็นพระอรหันต์หรือ พระอรหันต์พูดภาษาคนไม่เป็นนะ เป็นพระอรหันต์ตรงไหน

พระอรหันต์กิลเลสชาติ ขันธ์ ๕ สังขารขันธ์ ความคิด ความปรุ้ง ความแต่งเหมือนเดิม แต่เป็นภาระหน้าที่ ภาษา หเว ปญฺจกฺขนฺธา ขันธ์ที่ดูแลรักษา

ไฉ้พวกเราไม่เท่าทันมันหรอก ขันธมาร ความคิดก็เป็นมาร ร่างกายก็เป็นมาร มันอยากได้อะไรก็ไปทั้งนั้นนะ มารทั้งนั้น

ถ้าเป็นบุคคล ๔ คู่ มันขาด ขาดอย่างไร เวลานิโรธ นิโรธอย่างไร เวลามันดับทุกข์ ดับทุกข์ด้วยวิธีการอะไร แล้วดับอย่างไร

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา กึ่งกลางพระพุทธศาสนา ศาสนาเจริญอีกหนหนึ่ง สิ่งที่เราตรวจสอบดูแลกันมาก็เพราะหลวงปู่มั่นนี่แหละ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เห็นใหม่ หลวงปู่มั่นท่านฝึกหัดปฏิบัติมากน้อยขนาดไหน ท่านก็ไปถามหลวงปู่เสาร์ เพราะหลวงปู่เสาร์เป็นอาจารย์หลวงปู่มั่นไง

แต่เวลาอาจารย์ หลวงปู่มั่นท่านปฏิบัติก้าวหน้าไปมากกว่า ถึงเวลาแล้วก็ไปแก้หลวงปู่เสาร์ เวลาไปถามหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่เสาร์บอกว่า “ท่านปัญญาเยอะ ท่านต้องแก้ตัวท่านเอง” เวลาแก้ตัวของท่านเองจบแล้วไปแก้หลวงปู่เสาร์อีกต่างหาก มาแก้เจ้าคุณอุบาลีฯ พระโพธิสัตว์ทั้งนั้นนะ

เวลาแก้ แก้อย่างไร

เพราะแก้ตัวเองให้ได้ก่อนไง ถ้าแก้ตัวเองให้ได้ แล้วเวลาครูบาอาจารย์ที่ฝึกหัดปฏิบัติที่หลวงปู่มั่นอบรมบ่มเพาะมาไง

หลวงตาพระมหาบัวท่านบอกไง “หลวงปู่มั่นเป่ากระหม่อมเรามา เป่ากระหม่อมเรามา”

ก็ได้ตรวจสอบกันมาตลอด เวลาตรวจสอบมาแล้ว หลวงตาพระมหาบัวท่านก็มาตรวจสอบลูกศิษย์ของท่านอีกต่อมาไง

ถ้ามันไม่มีขณะ ขณะมันบกพร่อง มันเป็นไปได้ไม่ได้

คำว่า “เป็นไปได้ไม่ได้” กรรมของสัตว์ไง เพราะมันเป็นไปได้หรือเป็นไปได้ก็เป็นบุญกุศลของบุคคลคนนั้น ถ้าบุคคลคนนั้นถ้าเป็นความจริงนะ ถ้ามันเป็นความจริงเหมือนกัน มันก็สาธุอันเดียวกัน สาธุ อันเดียวกัน เวลามันพูดมันจะขัดมันจะแย้งกันตรงไหนละ

ธรรมะไม่มีขัดไม่มีแย้ง เวลามันขัดมันแย้ง ขัดแย้งเพราะมันไม่เป็นนั่นแหละ ขัดแย้งเพราะกิเลสมันบ่กัธ

กิเลสมันมีในใจอยู่แล้วเพราะอวิชชาพาเกิด เกิดมานี้กิเลสทั้งนั้นนะ แต่เพราะด้วยบุญกุศล เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธศาสนา เราถึงฝึกหัดปฏิบัติ

ฆราวาสธรรมๆ ก็เป็นธรรมฆราวาส เขาพยายามกระทำของเขา เรานี้มีบุญมากนะ บวชเป็นพระศีล ๒๒๗ เพราะศีลมันยิ่งใหญ่ไง ศีลมันมีขอบมีเขตไง เวลาฝึกหัดปฏิบัติให้มันสมความปรารถนา

เวลาเขาเป็นฆราวาส ศีล ๑๐ เวลาเขาทำสิ่งใดไปแล้วล้มลุกคลุกคลาน มันไม่มั่นคงไง มันไม่ยิ่งใหญ่เหมือนศีล ๒๒๗ ไง เวลาศีล ๒๒๗ มันเป็นโอกาสเป็นอำนาจวาสนาของเราไง

ศีลก็ศีล ศีลก็รั้วรอบขอบชิด โยมคิดอย่างไร พระก็คิดอย่างนั้นนะ มีความคิดเหมือนกัน มีความทุกข์ความยากเหมือนกัน แล้วความคิด คิดโดยกิเลสไง ถ้ามันยกธง กราบมันเลยนะ ยิ่งถ้ามันโบกธงนะ โอ้โฮ! เชื้อมันมัน เหลวไหลไปทั้งสิ้น เวลามันบ่กัธ “บวรธรรม”

เราไม่ให้มันทำอย่างนั้น เราไม่ยอมให้กิเลสมันตบตา กิเลสจะตบตาเราไม่ได้ เพราะอะไร

เพราะเราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาแล้วเรามีครูบาอาจารย์เฝ้า หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านไม่รับรองเรื่องอย่างนี้หรอก ยิ่งครูบาอาจารย์ของเราปฏิเสธเรื่องอย่างนี้เลย กิเลสมันปักธง นำชายชี้หน้า อายมันมาก

โดยธรรมชาติมันก็มีของมันอยู่แล้ว แล้วมาฝึกหัดประพฤติกปฏิบัติ แล้วบวชเป็นพระ บวชเป็นพระกรรมฐาน เป็นพระป่า มีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นเป็นโรงงานใหญ่ แล้วให้กิเลสมันปักธงในหัวใจของตนขึ้นมาอีก มันเหลวไหลไป

มันเหลวไหลตรงที่ว่า “พระกรรมฐานตกยุคตกสมัย เดียวนี้มันสมัยปัจจุบันมันเจริญ ความเจริญนั้นการปฏิบัติต้องเจริญตามความทันสมัยของโลก”

ทันสมัยของโลก มันก็เป็นโลกกับธรรมไป มันเป็นโลกามิส มันเป็นอามิส มันเป็นเรื่องที่หลงโลก มันเลยกลายเป็นว่ากิเลสมันซบซ้นเข้าไปอีก

เราทำของเราให้เป็นข้อเท็จจริง เราทำของเราด้วยความเกิดเป็นมนุษย์มีคุณค่า แล้วมนุษย์ควรจะได้สิ่งที่เป็นธรรม ควรจะได้สิ่งที่เป็นประโยชน์กับชีวิต แล้วการฝึกหัดปฏิบัตินี้ควรจะได้ความจริง

ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา บัจฉัตตัง สันทิฏฐิโกนะ ไม่ต้องไปไต่ไปทอด ไปเรื่องแย่งชิงอะไรกับใครทั้งสิ้น มันเรื่องของเขา

ประชาธิปไตยๆ เสียงเขามากกว่า กระแสโลกไป ชนโคกับเขาโคไป เขาโคมีอยู่สองเขา ชนโคมันเต็มตัว สังคม ชนโคเต็มไปหมด

เขาโค มีสี่จจะ มีอำนาจวาสนา แล้วฝึกหัดปฏิบัติของตน แล้วถ้ามันเป็นความจริง มันเป็นการสมมุติแบบของเขาโคไป

เขาโคมีอยู่สองเขาที่ไม่ใช่ชน ชนเป็นชน เขาเป็นเขา เขามันแวววาวกว่าชนมาก แล้วมันใหญ่กว่าชนด้วย ทำไมเราทำตัวเราให้เป็นชนโคละ

เราจะเป็นเขาโค ทำหัวใจเราให้เข้มขึ้น ทำสัจจะทำความจริงให้ปรากฏในหัวใจของตน
เอวัง